

примѣра (съ *татарката* и онѣзи *кака*), или въ туй нгрословіе изъ живата народна рѣчь: *Хитѣръ Петѣръ плетѣ плете; подпри, Петре, плета* и пр. Подобно са тя разваля и отъ еднаквото сѣ размѣстѣние на думитѣ или отъ съчетаніето имъ противъ свойството на езика, което са позволява само въ стихотвореніята. Тѣй напримѣръ изрѣченіето на Еврипида, което е преведено въ *Послѣднитѣ дни на Помпея*:

« Въ къщи добрата жена да стои ѝ припча,

« А вѣнъ отъ вратата

« Ти сичкото свое достоинство губи » (*)

може въ проза по-гладко да са напише, като кажемъ: « Добра́та жена ѝ припча да стои въ къщи, а вѣнъ отъ вратата, ти губи сичкото свое достоинство. »

4) Думитѣ обыкновенно състоѣтъ отъ толкози слогове, за колкото е достатъчно едно само удареніе; *мж-жествен-ный, ве-лѣ-че-стесн-ный, бла-го-по-лу-чіе* и др.; само отъ сложнитѣ думи иѣкои искать двѣ ударенія, но тѣ съ мжчны за произнасяніе; каквото *жѣр-тво-при-но-ше-ніе, ко-ль-по-пре-кло-не-ніе*. Тѣй сѣщо и фразитѣ трѣба да иматъ умѣрена дължина, защото благозвучіето на рѣчта са разваля отъ несъразмѣрността въ обѣма на главното и придаточното прѣдложенія. (Виж. за туй примѣры въ правилата на словосъчиненіето).

✱ **Музыкалностъ на слога отъ строеніето на рѣчта.** — Музыкалността на слога много зависи отъ расположеніето на предложенія въ цѣлото съчиненіе. Откъмъ строеніето на рѣчта, слогътъ бива три вида: отрывистъ, періодическый и разговоренъ.

(*) Гл. въ романа на Е. Л. Булвера, преводъ Н. Михайловскаго издава българ. Читалище въ Цариградъ. 1870.